



3. AL-IMRAN

Källa: Introduktion till Koranstudier
Författare: Syed Abul A'la Mawdudi

3. Al-i-Imran

Namn

Denna sura får sitt namn från vers 33. *Al-i-Imran*, liksom namnen på många andra suror, är endast ett namn för att skilja den från andra suror och innebär inte att Imrans familj har behandlats i den.

Uppenbarelsens period

Denna sura består av fyra föredrag. Det första föredraget (vers 1-32) uppenbarades troligen strax efter slaget vid Badr. Det andra föredraget (vers 33-63) uppenbarades år 9 e.H. vid tillfället för delegationen från de kristna i Najran. Det tredje föredraget (vers 64-120) verkar ha uppenbarats omedelbart efter det första. Det fjärde föredraget (vers 121-200) uppenbarades efter slaget vid Uhud.

Ämne

Fastän dessa föredrag uppenbarades vid olika tider och vid olika tillfällen är de så sammanlänkade och så sammanbundna i fråga om mål, syfte och centralt tema att de tillsammans utgör en enda sammanhängande helhet. Denna sura har särskilt riktats till två grupper — bokens folk (judarna och de kristna) och Muhammeds följare (Allahs frid och välsignelser över honom).

Budskapet har utvidgats till judarna och de kristna som en fortsättning på inbjudan i *Al-Baqarah*, där de har tillrättavisats för sina felaktiga trosföreställningar och onda moraler och uppmanats att acceptera Koranens sanning som botemedel. De har här fått veta att Muhammed (Allahs frid och välsignelser över honom) lärde samma rätta livsväg som deras egna profeter hade predikat; att den ensam var den rätta vägen — Allahs väg — och att varje avvikelse från den kommer att vara fel även enligt deras egna skrifter.

Den andra gruppen, muslimerna, som hade förklarats vara den bästa gemenskapen i *Al-Baqarah* och utsetts till sanningens bärare och anförtrotts ansvaret att reformera världen, har fått ytterligare instruktioner som fortsättning på dem i den föregående suran. Muslimerna har varnats att ta lärdom av de tidigare gemenskapernas religiösa och moraliska förfall och att avstå från att följa i deras fotspår. Instruktioner har också givits om det reformarbete de måste utföra. Dessutom har de undervisats om hur de ska bemöta bokens folk och hycklarna som lade olika slags hinder i vägen för Allah. Framför allt har de varnats för de svagheter som hade kommit fram i slaget vid Uhud.

Bakgrund

Bakgrunden till denna sura är följande:

De troende hade mött alla slags prövningar och svårigheter, om vilka de hade blivit förvarnade i *Al-Baqarah*. Fastän de hade gått segrande ur slaget vid Badr var de ännu inte utom fara. Deras seger hade väckt fiendskap hos alla de krafter i Arabien som var motståndare till den islamiska rörelsen. Tecken på hotande stormar hade börjat visa sig från alla håll, och muslimerna befann sig i ett tillstånd av ständig rädsla och oro. Det såg ut som om hela den arabiska världen runt den lilla staten al-Madinah — som vid den tiden inte var mer än en bystat — var inställd på att utplåna dess existens. Detta krigstillstånd påverkade också dess

ekonomi negativt, som redan hade blivit svårt rubbad av tillströmningen av muslimska flyktingar från Makkah.

Därtill fanns det störande problemet med de judiska klanerna som bodde i al-Madinahs utkanter. De övergav de alliansfördrag de hade slutit med den helige Profeten efter hans migration från Makkah. Så mycket att de vid slaget vid Badr sympatiserade med avgudadyrkarnas onda avsikter, trots att deras grundläggande trosartiklar — tron på Allahs enhet, profetskap och livet efter döden — var desamma som muslimernas. Efter slaget vid Badr började de öppet uppmana Quraysh och andra arabiska klaner att utkräva hämnd på muslimerna. Därmed lade dessa judiska klaner åt sidan sina århundraden gamla vänskaps- och grannskapsband med folket i al-Madinah.

Till slut, när deras illvilliga handlingar och avtalsbrott blev outhärdliga, angrep den helige Profeten Banu Qaynuqa' — den mest illvilliga av alla de judiska klanerna — som hade konspirerat med hycklarna i al-Madinah och de avgudadyrkande arabiska klanerna för att omringa de troende från alla håll. Faran var så stor att till och med den helige Profetens eget liv ständigt var i fara. Därför sov hans följeslagare i rustning under denna period och höll vakt om natten för att skydda mot plötsliga attacker, och närhelst Profeten råkade vara utom synhåll ens för en kort stund gav de sig genast ut för att leta efter honom.

Denna judiska uppvigling ökade hatet som brann i Qurayshs hjärtan, och de började förbereda sig för att hämnas nederlaget de hade lidit vid Badr. Ett år senare marscherade en armé på 3 000 man ut från Makkah för att invadera al-Madinah, och ett slag ägde rum vid foten av berget Uhud. Den helige Profeten gick ut från al-Madinah med tusen män för att möta fienden. Under marschen till slagfältet deserterade trehundra hycklare och återvände till al-Madinah, men bland de återstående sju hundra fanns fortfarande en liten grupp hycklare som följde med Profeten. De spelade sin roll och gjorde sitt yttersta för att skapa oordning och kaos i de troendes led under slaget. Detta var den första tydliga indikationen på att det inom den muslimska gemenskapen fanns ett ganska stort antal sabotörer som alltid var redo att konspirera med yttre fiender för att skada sina egna bröder.

Fastän hycklarnas intriger hade spelat en stor roll i bakslaget vid Uhud, bidrog muslimernas egna svagheter inte mindre till det. Och det var naturligt att muslimerna visade tecken på moralisk svaghet, eftersom de var en ny gemenskap som nyligen hade bildats på en ny ideologi och ännu inte fått fullständig moralisk fostran. Naturligtvis kom därför vissa

svagheter fram i detta andra hårda prov av deras fysiska och moraliska styrka. Därför behövdes en detaljerad genomgång av slaget vid Uhud för att varna muslimerna för deras brister och ge instruktioner för deras reform. Det bör också noteras att denna genomgång av slaget skiljer sig från de genomgångar som vanligtvis görs av generaler vid liknande tillfällen.

Ämne: Vägledning

Denna sura är fortsättningen på *Al-Baqarah*, och inbjudan där fortsätter här till bokens folk. I *Al-Baqarah* inbjöds judarna uttryckligen att acceptera vägledningen, och i denna sura har de kristna särskilt tillrättavisats att överge sina felaktiga trosuppfattningar och acceptera Koranens vägledning. Samtidigt har muslimerna instruerats att odla de dygder som gör dem kapabla att uppfylla sina plikter och sprida den gudomliga vägledningen.

[KAPITEL 3](#)

«[2. AL-BAQARAH](#)

[4. An-Nisa'](#)»

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)